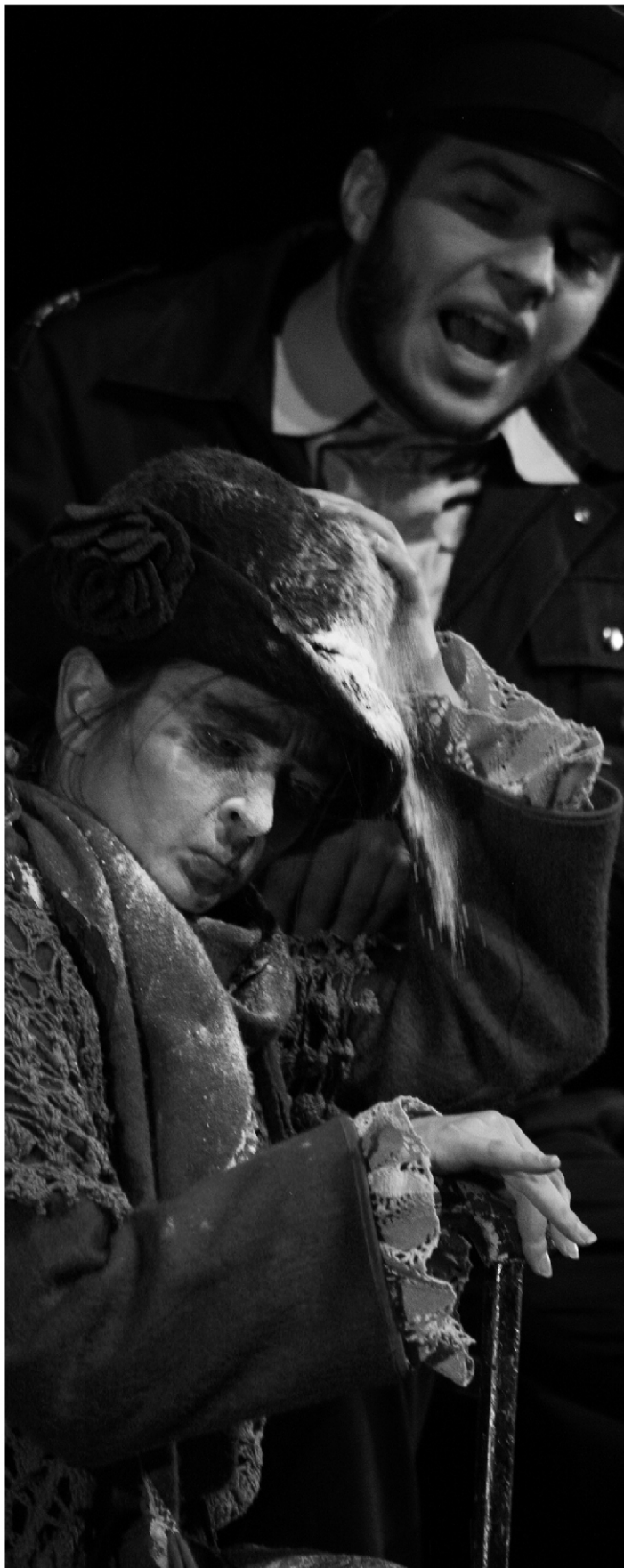

kisvárdai lapok

XX. évfolyam 6. szám – 2018. június 28. csütörtök

Autótolvajok - Verebes Judit, Szilágyi Áron (Zentai Magyar Kamaraszínház)

Koncertélmény

Az elmúlt szakmai beszélgetések során a *Chioggiai csetepaté* (Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház), a *A félkegyelmű* (Komáromi Jókai Színház) és a *Borisz Davidovics síremléke* (Újvidéki Színház) című előadásokkal kapcsolatban hangzott el az „örömszínház” kifejezés. Sok mindent takar ez az összetett szó. Örömből csinálunk színházat. A színház örömet szerez a nézőnek és az alkotóknak egyaránt. Örömteli, örömforrás a színház. A színház (alapvetően) öröm. Az említett előadások esetében az egész társulat részese volt az előadásnak. Az ifjú pályakezdők, az erejük teljében lévő középkorúak és a bölcs, érett és kiforrott játékmóddal rendelkező idősebb generáció tagjai egyaránt képviseltették magukat a színpadon, egyazon darabban. Áldás lehet bármelyik színház és/vagy rendező számára, ha az elkövetkezendő évadokra tervezett darabokat egy együtt és külön-külön is helytálló csapatra építheti, amelyben nincsenek különösebben „húzó nevek”, mert mindenki az. Mert magának a társulatnak a megnevezése a húzó és a nézőket vonzó erő. Azt tapasztalom a kisvárdai jubileumi fesztiválon, hogy egyre több, a határon túli területen működő színház büszkélkedhet erős, egységes és még inkább érett társulattal. Már-már családokká válnak. Színházi családokká, hiszen a közös (színházi) örömforrás is lehet közösséget alkotó tényező. A színház képes finom pókhálóként egybefonni embereket, országokat, kontinenseket. Amiképpen a különböző hangszerek használata és a több énekszólam egybecsengése is képes együtt egy egyedülálló, semmihez sem hasonlítható, személyes koncertélményt nyújtani – csak engedjük el, és hagyjuk magunkat.

Németh Fruzsina Lilla

Szakmai Klub

Danilo Kiš: *Borisz Davidovics síremléke* (Újvidéki Színház)

Páratlan minőségi munkát, nagyon magas rendű színházat láthattunk – állapították meg a szakmai beszélgetés résztvevői az Újvidéki Színház produkciója kapcsán. Az előadás minden elemét méltatták a hozzászólók, egyaránt dicsérték a rendezést, a színészi munkát és a színpadi adaptációt is.

Pataki András, a Soproni Petőfi Színház igazgatója valóságos expozét rögtönzött a szerzőről, akit – mint mondta – egy korábbi munkája kapcsán jól ismer. Beszélt arról, hogy soha nem gondolta volna, hogy Danilo Kiš különleges szövegeiből színházat lehet csinálni, és mégis megtörtént. Szerinte az újvidékiek előadása azért is nagyszerű, mert rendkívül tág gondolati-asszociációs mezőt kínál fel, megidéződik a 20. századi történelem, de korábbi távlatokat is megnyit. Kiemelte, hogy a szerző briliánsan játszik a szavakkal, és ezzel a színházi előadás is pazarul összecseng, óriási értéknek tartja, hogy sikerült a rendezőnek és a társulatnak ugyanolyan minőségű színházi nyelvet találni, amelyet Danilo Kiš képvisel az irodalomban. Fantasztikus találkozás jött létre, amely minden részletében és összetettségében reflektál arra a társadalomra és korra, amely megteremti a hős, Borisz Davidovics mítoszt, ugyanakkor mindannyian tudjuk, hogy ez sokkal univerzálisabb, és nemcsak erről a korról szól. Érdemes elgondolkodni azon – mondta Pataki András –, hogy micsoda háttorzongató kérdés a sírban való lét, vagy nemlét kérdése a huszadik században, hányan vannak olyanok, akiknek máig nincs sírjuk, miközben hány „hőst” gyártottak impozáns síremlékekkel, úgy, hogy közben nem is léteztek. Nagyon pontosan idézi meg az előadás ezt. Kiemelte az előadás sajátos

humorát, groteszk stílusát, például abban is, ahogyan eljátszanak a különböző hangeffektusokkal. A humor mellett azonban megjelenik a pusztítás is, ami megrázóvá is teszi a színpadon látottakat. Jó arányérzékkel felépített, bátor előadás született a játszóknak, a rendező és az átíratot készítő Verebes Ernő munkája nyomán – szögezte le Pataki András. „A történelmet a győztesek írják, az irodalmat a még győztesebbek” – jegyezte meg Beretvás Gábor esztéta, aki szerint éppen azért volt kiemelkedő ez az előadás, mert megmutatta, mennyire relatív a mindenkori történelemértelmezésünk. Ezután a színészek beszéltek arról, mennyire szerették a munkát Alekszandar Popovszkival, aki szerintük is rendkívül bátran nyúlt az anyaghoz. Zsigmond Andrea kritikus mindehhez hozzátette: azon gondolkodott, milyen érdekes, hogy bizonyos tematikák nem bukkannak fel az erdélyi színházakban, miközben a Délvidéken elég gyakran foglalkoznak velük, ilyen szerinte a háborús, vagy forradalmi tematika is. Venczel Valentin, az Újvidéki Színház igazgatója úgy látja, az előadás akkor is érvényes, ha kiragadjuk a konkrét történelmi korszakból, szerinte az igazából a történelmi időszakokról alkotott véleményhez való viszonyt fejezi ki.

Elvira Lindo-Gyarmati Kata: *Csak egy szóval mondd* (Szabadkai Népszínház Magyar Társulata)

Az egyszerűséget és az érzelmességet emelték ki a szakmai beszélgetés hozzászólói a szabadkai előadás kapcsán. A résztvevők szerint sok értékes momentuma van a produkciónak, de főként a színészi munka váltotta ki az elismeréseket.

Zsigmond Andrea

Az előadás szentimentalizmusát és egyszerűségét említette elsőként Zsigmond Andrea kritikus, aki szerint akár a színházi nevelési előadásokhoz is lehetne hasonlítani funkcióját tekintve ezt a produkciót. Pataki András arról számolt be, hogy eleinte szinte sorozatnéző, felszínes üzemmódban kényelmesedik el a néző, és később észrevétlenül komolyra fordulnak a dolgok, meglepetések és megrázó fordulatok is történnek az előadásban. Kiemelte a kiváló színészi munkát, különösen a több szerepet is alakító Ralbovszki Csaba teljesítményét. Balogh Tibor, a fesztiválprogram válogatója elmondta, az eredeti helyszínen, Szabadkán egy kávéházban játsszák a történetet, ahol egy autó is megjelenik a felhajtón, és ő szerette volna Kisvárdán is hasonlóra alakítani az előadás környezetét, de a zsinagóga felújításának elhúzódása miatt ez sajnos nem valósult meg idén. Azt viszont hozzátette: minden bizonnyal ez a produkció volt az utolsó a kényszerből stúdiótérre alakult Rákóczi Stúdióban, jövőre már elkészül az új játszóhely.

Ungvári Judit

Minden az ember hozzáállásán múlik

Több mint egy évtizedet töltött a Kosztolányi Dezső Színháznál. Szakmájának köszönhetően bejárta a világot, Brazíliától kezdve Erdélyen át Indiában is fellépett. Összeségében rendíthetetlen optimizmussal szemlél mindent az életben, mindennek képes a napos oldalát nézni. Béres Mártával beszélgettünk.

Mit gondolsz, színészként mi a feladatod a közönség felé?

Eddig mindig azt gondoltam, az a dolgom, hogy tartsam a lelket magamban és másokban. Most már inkább úgy látom, hogy a legtöbb, amit tehetek, amitől elégedett leszek az az, hogy amit csinállok, akár egy pillanatra is, de ad az embereknek egy olyan impulzust, ami elmozdítja őket – legjobb esetben – egy jó irányba. Nem is feltétlenül mondanám, hogy csak a színházban éltem ezt meg. Ez bármilyen művészi alkotáson keresztül megtapasztalható és az ilyen élmények, engem személy szerint, mind formáltak, minőségibb emberré tettek. Én is arra törekedtem, hogy a munkámon keresztül olyan hatást gyakoroljak a közönségre, amelytől fejlődnek, hisz fordított esetben én is ezt várom el.

Mesélnél néhány szóban a színházról és a fesztiválon is játszott Hajnali 4 című darabról?

A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház mindig is egy experimentális, új formanyelveket kereső, nagyon újító színház volt, amely általában társadalmi kérdésekkel foglalkozik. Azt gondolom, hogy egy olyan színház, ahol nem nagyon foglalkoznak az emberek a kitaposott úttal, hanem megpróbálják megtalálni a saját irányukat. A Hajnali 4 két évvel ezelőtt jött létre. Egy fiatal rendező, Selma Spahić fejében fogalmazódott meg a gondolat, hogy Wislawa Szymborska verseiből készítsen a színház egy költői estét. A próbafolyamat nagyon élvezetes volt, a darab

szabad struktúrájú, nincsenek benne külön szerepek vagy egy lineáris történet, inkább érzetektől áll.

Hogy látod, az embereknek van igénye az efféle úttörő színházi magatartásra?

Meglátásom szerint az emberek azt igénylik igazán, hogy történjen velük valami. Egyes előítéletek szerint az embereknek csak a szórakoztatásra van igényük. Szerintem nem, mert a rosszul szórakoztató előadást elutasítja a közönség. Azt gondolom, hogy az emberek a legtöbb esetben felismerik azt, ha valaki igazán jó szándékkal adni szeretne, én is, ha beülök egy előadásra nem az alapján választom ki azt, ami tetszett, hogy milyen műfajú, hanem hogy beindította-e bennem a vérkeringést.

Mi a véleményed a színházi fesztiválokról?

Nagyon szeretem például, amikor egy olyan közösségbe csöppenek, ahol semmit nem tudnak rólam. Azt gondolom ez nagyon mérvadó, hisz nem az előzetesen hallott információk alapján értékelnek, hanem az alapján, amit abban a pillanatban nyújtok. A kisvárdai fesztivál példának okáért nagyon szép gesztus. Olyan őszinte színészbarátságokat köszönhetek ennek az eseménynek, amelyek nagyon ritkák és értékesek.

A nem magyar ajkú lakosság is érdeklődik a magyar színház iránt?

Úgy gondolom, hogy ez mindig egyénfüggő, nem lehet általánosítani. Van egy önálló előadásom Urbán András rendezésében (One girl show) amivel 5 napja léptem fel Belgrádban, szerbül. Úgy hívtak meg, mint magyar nyelvű, Szerbiában élő színésznőt, maga a monodramám is magyarul jött létre, de az előadások alatt szimultán ment a fordítás fülhallgatón keresztül. Egyre több volt a szerb néző, ezért úgy

A Hajnali 4 előadásában Béres Márta és Nagyabonyi Emese

döntöttünk, hogy megcsinálom az ő nyelvükön is. Szerintem ez egy olyan fajta nyitás, amivel az ember nem hazudtolja meg az eredetét, hanem egy gesztust tesz, hogy azoknak nyelvén is elmondja, amit akar, akik kíváncsiak rá. Ezek nyújtanak lehetőséget arra, hogy az emberek megismerjék egymást. Ettől függetlenül az az én történetem, az én nemzeti hovatartozásommal, egy fiatal nő életével foglalkozik.

Mesélnél kicsit a közönséggel való kapcsolatodról?

Számomra ez az egyik legfontosabb. Nem számít, hogy éppen milyen előadásban játszok, képtelen vagyok kizárni a közönséget. Nagyon érdekes, hogy a színház tényleg csak abban a pillanatban történik, amikor tart az előadás, se előtte se utána. Hiába örökítik meg, felvételről soha nem lesz ugyanaz. Talán nincs is más művészeti forma, ami ennyire tisztavirág-életű. Az előadások pillanataiban történik valami a nézők és a színpadon játszóknak között. Nekem egyszerűen szinte a fölfoghatatlanság határáig megy ez a csoda. Egyszer csak megtelik egy tér emberekkel, a színpadon valami lezajlik, ami soha, semmilyen formában nem fog többet ugyanúgy megismétlődni. Rengeteget lehet tanulni a közönséggel, az emberekkel való találkozásból, ezt főképp a Tanyaszínházon és a monodramámon keresztül tapasztalhattam meg.

Bucsi Tamara

A legszebb szeretkezés

Tegnapig azt gondoltam, hogy a Borisz Davidovics síremléke című újvidéki előadás fájdalomtól is lüktető: az eljövendő, éppen létrehozandó élet tragikus kilátásaitól meg-megrettenő aktusánál, fogantatáseseeményénél nem ismerek gyönyörűbb színpadi szeretkezést. Megőrizve az elsőséget mégis megosztanám azt az imént látott szabadkai produkció fával ölelkező jelenetével (és micsoda zenére!). Akik velem együtt tanúi voltak, esélytelen, hogy bármikor is elfelejtsek. A meztelen, inas, finom női test íjként nekifeszül a fának olyan pózban, amilyenben aligha látunk női testet, lázas intenzitással szorítva, markolva, magára húzva fa-szerelmét. Férfi-párja a színpad hátsó részében simogat, becéz egy másik farönköt. Köztük-mögöttük a másik nő – és férfi, valamint az univerzális, kozmikus és a mindennapi idő: korunké, amely politikus, írja-mondja Szymborszka. Egy másik etűdben a játszó saját és egymás testére írják korunk politikusságának szavait Babylontól Hirosimán át 1989-ig s a mai napig. Az egyik férfi homlokán lévő szót nem tudtuk leolvasni, ahogy néhány félmondat is elsikkadt a másfél óra alatt, ám más hiányosságát nem tudnám felemlíteni az előadásnak (ezek sem azok).

A meglepetés – és a bizalom – színháza is volt ez számomra. Bár

Szymborszka költészete garancia, de a versek nyomán létrejövő előadás műfajában hatalmas a kockázat. Verset lehet mondani természetesen, élőbeszédyszerűen, készülnek versklípek-versesszék-vers-trailerek – és rengeteg a félresikerülő, ilyen-olyan művészkedő összeállítás. Az első tíz perc döbbenetében, amíg asztronauta anyagtyúk próbáltak egy mikrosütővel boldogulni, nem volt kizárható az utóbbi kimenetel. Ezt követően viszont megtörtént az a csoda, aminek reményében záródokolunk el minden alkalommal a színházba. Minket méregetve fejezték ki százalékban a játszó, hányan lehetnek közülünk boldogok, szorongók, segítőkészek, irigység nélkül csodálók, gyámoltalanok; tréfát nem ismerők, parancsra végrehajtók, mindenre képesek. Telibe talál a szomorú, okos, realista kalkuláció. Amint a többnyelvűségé, a költészet átadhatatlanságáé és mégis átlényegítéséé ugyancsak – színpadra is. Lengyelül, magyarul, szerbül, google-fordítói nyelven; kézzel-lábbal és ezernyi apró eszközzel szólal meg ez a líra. A költő színháza itt a legnemesebb kísérleté lesz, a kockázaté, a sohasemvolté, az univerzálisé: húsba maróan aktuális és komplex színházé. Horváth Csaba sem szereti fizikai vagy mozgásszínháznak hívni a sajátját, hiszen a fizikai megpróbáltatásnak alapvető köze van a szellemiséghez. Organikus hordozója, kifejezője, matériája az a tartalomnak, a verbalitásnak. Ahogyan itt is: a rengeteg vetkőzés és átöltözés, a test maximális igénybevétele ezt a világot jeleníti meg, Szymborszkaét és a mienket, s ráismertet bennünket magunkra a verseiben. Az elárvult macskák szomorúságában, a kigyók, halak, a kövek, a mindennapi tárgyak, a technika egyenrangúságában. A nem verselő család genetikájában. Azt írtam, ez a színpadi aktus nem feledhető. Pedig az emléknymok elhalványulnak, kihagy a memória. Kiszolgáltatottak, esendők vagyunk, csak a halál biztos. Eljöhét az állapot (az előadásról beszélek), amikor az Eiffel-tornyot sem

ismerjük fel. Ugranak el a diáink előlünk, megragadhatatlanok, felkúsznak a mennyezetre. Ám a technika, a kozmikus perspektíva, az egy pillanatra feltűnő menekültek, a háború, a tagadás és a gyermekeit meg nem tagadható anya kavalkádjában ott a megszelídített létezés szymborszka-i vigasza a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház közvetítésben, felmutatásában és méltó újraalkotásában. A színpad sarkában ott áll és vár a tál és a korsó, hogy a nő napról napra megbízhatóan kiöntse, mert világunk addig nem érett a pusztulásra. Ezt az ő szavaival is ide kell írnom. Saját kézírásukkal egymás alá megtették ezt a színészek is. Azon gondolkodom, vajon nekem volt-e nagyobb élmény, aki repesve vártam, mikor szólal meg ez a nagy vers, avagy azé, aki most látja-hallja meg először e rilkei nagyságú művészeti létfilozófiát.

„Vermeer
Amíg a rijksmúzeumbeli festett
szolgáló csendes figyelemmel
nap mint nap áttölti a tejet
korsajából egy edénybe
a világ nem érdemel
világvéget.”

(P.T.: http://www.magyarulbabelben.net/works/pl/Szymborszka%2C_Wis%C5%82awa-1923/Vermeer/hu/38739-Vermeer)

Gilbert Edit

Zentai álom

– Németh Fruzsina Lilla kommentárjaival –

Az amerikai álom kergetésében csetlő-botló alakok, minduntalan, mondhatni klisésen elbukó sorsok rajzolatát eleveníti meg a Zentai Magyar Kamaraszínház *Autótolvajok* című előadása, melynek különlegessége, hogy szerzője megegyezik a rendezőjével, Németh Ákos személyében.

A tíz éve született írásos alapanyag inkább forgatókönyvre, mint hagyományos értelemben vett drámaszövegre emlékeztet, ehhez igazodva a rendezés is filmes perspektívából közelít a karakterekre, eseményekre. A színpadra adaptált akciós vígjáték olyan filmekre enged visszatekinteni, mint a *Ponyvaregény*, *Keresztapa*, *Aranyélet*, mindezt a gengszter kultuszfilmek atmoszférájának lebutításával, a társadalom peremébe kapaszkodó, de még azt is szánszalmasan igyekvő magyar valóság kifordításával.

Lebutítás helyett inkább egyfajta egyszerűsítésről, egyszerűbbé tételről van szó annak érdekében, hogy a néző számára egyértelművé és befogadhatóvá váljon a darab felszíne alatt megbúvó lényegi tanulság.

A felvonultatott karakterek semmivel sem többek a frapánsan megfogalmazott szereplőtárs leírásoknál, pontosan annyi színt visznek és annyi funkciót töltenek be az események kibontakozásában. Ennél fogva sarkított archetípusok, olyan közhelyes alakok, amelyeknek gyakran bélyegezzük külvilágunk egyéneit. Ilyen a korrupt rendőr, blaszfém pap, érzéketlen orvos, tisztességtelen üzletember, fiatal kurva, középkorú kurva, naplopó narkós fiatalok. Senki nem képes kilépni saját keretéből, hiába próbálkoznak bűnbánattal, jótéttel, vagy

éppen tudatmódosítással. Az intelligencia nem az autótolvaj fiúk asztala, a szemérmesség nem a nőké, a tisztesség nem a hivatali szmélyeké. A lazát játszó Lacika (Papp Arnold), ártatlant játszó Áron (Dévai Zoltán), függetlent imitáló Móni (Lőrinc Tímea), tekintélyt parancsolgató Dal (Virág György), vagy erőt demonstráló Ildikó (László Judit) egyaránt a darab végén elhangzó „Mi volna ha” gondolat áldozata marad.

A szereplők olcsó humorral provokálják egymást, miközben rendre következő szorult helyzetekből menekülnek hol erőszakkal, hol hallgatással, figyelemeltereléssel, női praktikákkal, struccpolitikával, vagy akár gyilkossággal. Szánszalmat nem ébresztenek még a darab végén sem, hiszen egy olyan alvilági lét képviselői, amely tőlünk távolságban marad, akárcsak a zene a cselekménytől. Egészen a záróénekgig.

Noha a zene valóban csak kis mértékben járul hozzá az előadás egészéhez, a kortárs, abszolút a mai fiatal generációhoz szóló és őket megérintő slágerek beillesztése segíti a darabban megjelent fiatalokkal egykorú közönséget a cselekmény átélésében és a karakterek

kel való együttérzésben. Ez mindenképpen az előadás érdemei közé tartozik.

A párbeszédnek minden mélységet nélkülöznek, ezt már-már szándékos közönségességig futtatva, erre halmozódik a trágár szókinccs illetve az irodalmi nyelvezettől idegen névelős tulajdonnévi szerkezetek. Nem az elmélyülésre vagy magasba szállásra törekednek, hanem a túlélésre. A pénzszerzésre, párszásra, ösztönös és társadalom által sakkban tartó igények kielégítésére.

Az előadás egyetlen díszleteleme egy autóröncs, amely szétszedhető, forgatható, sőt, hangszerként is funkcionál, ez már a produkció felütésében ígéretesnek mutatkozik. Így elevenedik meg ötletesen, egy kevés képzelőerőt igényelve az étterem, buszmegálló, gyógyszertár, de még a bankautomata és a gyóntatófülke is. Mind teret adva a romlás különböző formáinak, a lopásnak, csalásnak, hazudásnak, kábítószeresnek, ölésnek és önpusztításnak, amelyen a nézőnek nincs más dolga, hogy nevéssen. Ha tud.

Becsey-Imreh Noémi

Fontos megtartani a közösséget és a közönséget

A színház gyakorlatilag az ereiben csörgedezik, felmenői révén ebben a világban nőtt fel. Zenta után átszerződött az Újvidéki Színházhoz, ahol azóta is aktívan építi karrierjét. Ezt bizonyítja az is, hogy a Drámaíró fesztiválon legjobb főszereplőért járó díjjal jutalmazták. Lapunk László Judit színésznővel készített interjút.

Milyen a zentai színházzal való kapcsolatod?

2013-ban végeztem az Akadémián. Volt egy projektünk az osztályommal, miszerint mi kilencen együtt szeretnénk maradni és hozzácsapódni egy már meglévő társulathoz, vagy szerezni egy színházat, ahol mi lehetünk a társulat. Merész elképzelésnek hangzott, de sikerült. Így lett akkor a Zentai Magyar Kamaraszínháznak társulata, amelynek egy évig én is a része voltam. Nem volt egyszerű dolgunk, ugyanis a díszletezők, kellékezők és egyéb munkatársak híján, a színészek készítettek elő mindent. Persze mára már bővült a csapat technikusokkal, a szervezés is egyre ível fölfelé, és szépen kikristályosodik, hogyan is kell ezt csinálni. Senkinek nem volt könnyű dolga. Wisher Johann igazgató, nagyon bízott abban, hogy valami jó fog ebből kisülni, nagy volt a belénk vetett bizalma. Sokan nem hittek bennünk, amikor belefogtunk ebbe a projektbe, de sikerült véghez vinni, amit akartunk, az eredménye pedig azóta is egyre több. Nagyon örültem, amikor tavaly visszahívtak Németh Ákos Autótolvajok című előadására. Remek volt visszatérni, elvégre ezekkel az emberekkel tudok leginkább együtt dolgozni. Hozzátartozik, hogy amíg nem volt társulata, addig is működött ez a színház, évente született néhány előadás, vendégművészeket hívtak. Közönség mindig volt, de így sokkal rendszeresebb előadásokkal tudják szórakoztatni a széleskörű közönségbázisukat.

A Kisvárdán is bemutatott darabról mondanál néhány szót?

Érdekes volt a próbafolyamat. Főképp technikai jellegű bonyodalmaink voltak. Belegabalyodtunk, hogy ki kicsoda, mit kell csinálni, gyakorlatilag pont olyan káosz uralkodott a próbateremben, mint amiről a darab is szól. Alapvetően egy szórakoztató darab, ha rájön a színész, hogy mennyire élvezhető, nincs megállás. Ugyanakkor vannak mélyebb rétegei is, aktuális társadalmi problémákat feszeget.

Milyen karaktereket szeretsz jobban magadra öltetni? Volt esetleg olyan szereped, amit nagy kihívás volt eljátszani?

Alapvetően bármit nagyon szívesen eljátszok. A kihívásokkal teli szerepekben az a nehéz, hogy nem tudhatom, sikerül-e magamra szabnom a karaktert úgy, ahogyan kell. Azokat a szerepeket, ami az én habitusom, talán még nehezebb eljátszani. Elvégre, nem lehet ugyanolyan, mint az előző karakter. Valami újat, valami mást kell nyújtani, hiába hasonló a szerep. Tavaly a Tanyaszínházzal a Képzelt beteg című darabot játszottuk, enyém volt Toinette szerepe. Valamilyen oknál fogva, volt egy jelenet, amibe majdnem beletört a bicskám. Nem tudnám megmondani, hol és mikor billent át a dolog, de végül megszületett úgy, ahogyan akartam. Rengeteg munka volt vele, de miután sikerült helyre rakni a dolgokat, hatalmas löketet adott.

Hogy látod, sikere van a határon túli kisebbségi színházaknak?

A zentai színház esete például bizonyította, hogy szükség van a kultúrának ezen részére is, ott Zentán különösen, hisz még most is többségben van a magyar lakosság. Szerencsére szeretik is a színházat, adnak a kultúrára, óvják azt. Az alapvető cél az, hogy fönmaradjanak egy kisebbségi közösségben.

László Judit az Autótolvajokban

Meg kell tartani a már meglévő közönséget és folyamatosan be kell vonzani az új nézőket is. Büszke vagyok, nemcsak a zentai vagy az újvidéki, de az összes vajdasági színházra, akik erre törekszenek. Például Szabadkán is rendíthetetlenül ezen munkálkodik mindenki.

Kapnak elég lehetőséget a színészek?

Nekem nagy szerencsém van, hisz sosem volt olyan időszak, hogy ne lett volna munkám. Sajnos azt látom, hogy sokkal több színész jön ki az Akadémiáról, mint amennyinek helyet tudnak biztosítani a színházak. Nagyon kiábrándító hallgatni a fiatalokat, hogy mennyire szeretnék dolgozni, de kevés a hely a színházakban. Ennek ellenére is sokan akarnak színészek lenni, ami igazán csodálatra méltó.

Tervezed magad kipróbálni más területeken is, például, mint rendező?

Rendezői ambícióim nem akadtak eddig, egyszer talán kipróbálom, de nem érzem azt, hogy nekem való. Egy monodráma terve körvonalazódik a fejemben, vannak gondolatok, amikről tudom, hogy ki akarom adni magamból, de még keretbe kell foglalni. Remélem, egyszer meg fog születni.

Bálint Lili

Bemutatjuk a diákzsűrit

Neves színházi alkotók és szakírók járják feszített tempóban az előadásokat a legjobbkat keresve, de nem csak a már sokszor bizonyított társulatokat érdemes figyelemmel kísérni a fesztivál ideje alatt, hiszen az újvidéki, a kolozsvári és a marosvásárhelyi növendékek az új generáció előszelét hozzák el Kisvárdára. Munkájukat három feltörekvő fiatal művész is értékelni fogja. Bemutatkozik a harmincadik színházi találkozó diákzsűrije.

A diákzsűri tagjaiként sokrétű feladatot kell ellátnotok, ez nem kevés színházi tapasztalatot igényel és feltételez. Hogyan kötődtek ehhez a világhoz, milyen út vezetett idáig?

Becsey-Imreh Noémi: Szerencsésnek érzem magam, mert sepsiszentgyörgyi születésűként színvonalas előadásokon nőhettem fel, de sokáig csak a nézői oldalról csodáltam a színházat. Óvodás koromtól kezdve Művésznőnek szólítottak a családban, és biztosra vették, hogy a színészi pályát választom majd, sokáig mégsem mertem lépni a színpad felé. Később,

egyetemista koromban kezdtem el önkénteskedni, a kolozsvári színház nemzetközi népszerűsítésében vettem részt. A kommunikáció szak befejezése után úgy éreztem, világgá kell mennem, hogy rájöjjek, mit is szeretnék igazán csinálni. Az elvárásaim teljesültek, Belgiumban egy színházi nevelési műhelyben

dolgozva megtaláltam az utamat. Budapestre már tudatosan színháztudományt tanulni érkeztem.

Kriesch Barbara: Gyermekkoromban sokat jártam színjátszókörbe, tanultam Földessy Margit stúdiójában is, illetve darabokban is szerepeltem. Sokáig a színház és a zene egyaránt fontos volt az életemben, végül a színház került háttérbe, amikor megkezdtem a tanulmányaimat a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen. Hárfaművészként sokat állok színpadon kamarakonzerteken

vagy zenekari tagként, színházban sok év után először 2016-ban Sardar Tagirovsky meghívására a Csehov: 6 című színdarabban léphettem fel a Nemzeti Színház Gobbi Hilda Színpadán. Most már a hangszeremmel érzem igazán teljesnek magam a színpadon.

Czirják Beatrix: A gyergyószentmiklósi színjátszókörbe még inkább személyiségfejlesztési céllal jártam, az egyetemi jelentkezésnél is megnyugtathattam a szüleimet: nem, nem leszek színész. A látványtervező szak elvégzése után egy hirtelen ötlettől vezérelve mégis felbukkantam egy gördeszkával a színész mesterszak felvételijén. Nem tudtam, hogy szabad-e, előttem még senki nem csinált ilyen szakváltást az egyetemen, de az egyéni előadásom meggyőzte a bizottságot, így az idei tanévtől már a színpad mindkét oldalán jelen vagyok.

Szombaton véget ér az esemény, Kisvárdra elcsendesül. Rátok mi vár a jövőben? Mik a szakmai terveitek? A színházon kívül mivel fogtok foglalkozni?

Noémi: Nekem sajnos néhány nappal korábban vissza kell utaznom Budapestre, a helyemet Németh Fruzsina Lilla veszi át a zsűriben. Idén írom a szakdolgozatomat a Belgiumban szerzett tapasztalataim alapján, és lubickolok a főváros kulturális pezsgésében, ahol olyan embereket és művészeti ágakat ismerhetek meg, amelyek új utakat mutatnak. Ennek ellenére hazavágyom a határon túlra, szeretném majd kamatoztatni az ott még gyerekcipőben járó színházi neveléssel kapcsolatos tudásomat.

Barbara: Szeptembertől kezdem a doktori iskolát, ez 4-5 év távlatában meghatározza a jövőmet és lehetővé teszi, hogy külföldi tanulmányutakon vegyek részt. A tanulás mellett továbbra is szeretnék időt szakítani a koncertezésre és a zenetanításra is, számomra ezek egyformán fontosak.

Beatrix: Jövőre az egyetemre fogok koncentrálni, különböző rendezőkkel fogunk együtt dolgozni a tanév során, emellett díszlet- és jelmeztervező asszisztensként készülök a következő, szeptemberi bemutatómra. Tovább nem tervezek, szeretnék mindenre nyitott maradni. És hogy a színházon kívül mivel foglalkozom? Nem tudnám megmondani, jelenleg az egész életem eköré összpontosul.

Bálint Lili

Fesztiválhangulatok

Mai program:

10:00 – Szakmai Klub
Beszélgetés az *Autótolvajok*
és a *Hajnali 4 c.* előadásokról.
Helyszín: Művészetek Háza
pódiumterme

10:00 – **Érzelmi gravitáció** –
az emlékek és álmok
tömegvonzása
Sardar Tagirovsky workshopja
Helyszín: Konferencia
Központ földszinti terme

16:00 – **ZABHEGYEZŐ**
Az Újvidéki Művészeti
Akadémia előadása
Helyszín: Rákóczi-stúdió

18:00 – **Henrik Ibsen:**
HEDDA GABLER
A Marosvásárhelyi Nemzeti
Színház Tompa Miklós
Társulata előadása.
Helyszín: Művészetek Háza

21:00 – **Donald Churchill:**
ÉDES BOSSZÚ
A Turay Ida Színház előadása.
Helyszín: Bagolyvár

Naninski utcaművész show; Leleszi Tibor polgármester és Nyakó Béla fesztiválorganizátor

Munkában - Németh Ákos író-rendező

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXX. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Munkatársak:

Németh Fruzsina Lilla
Becsey-Imreh Noémi
Bálint Lili, Bucci Tamara

Fotók:

Godó-Révész Rebeka
Ráthonyi Ráhel Sára

Nyomdai előkészítés:
Fnor Reklámgrafika Kft.
Fábián-Kóczon Nikolett
Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda
Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szh.hu

A Magyar Színházak
XXX. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

Fábry Sándor és Zalán Tibor